

Onno Wesseling

MOORD IN
MARMORERA

ALFABET UITGEVERS

2026

Oxford, Engeland

7 juni 2002

Met een hand boven haar ogen keek Nora Peterelli toe hoe het enige vrije tafeltje in de tuin van The New Flying Horse bezet werd. Het was de eerste ochtend van het jaar waarop de zon een zomerse kracht had. De rode dekens bleven ongebruikt op het stapeltje bij de ingang van de pub liggen. Ze groette een stamgast die binnen een biertje ging halen in afwachting van het moment waarop de keuken voor de lunch openging.

Een van haar laatste foodblogs had nogal wat stof doen opwaaien. Daarin had Nora zich naar aanleiding van de gekkekoeienziekte en andere ellende in de veehouderij afgevraagd waarom er in Engeland niet meer hertenvlees gegeten werd.

‘De ravage die de roedels aan de bossen en de gewassen van boeren veroorzaken zal niet afnemen als ze bejaagd blijven zoals nu het geval is,’ schreef ze. ‘De populatie zal blijven groeien, jaar na jaar. Waarom die bron van heerlijk en gezond vlees niet gewoon benutten? Waarom blijven we in plaats daarvan koeien mishandelen tot ze er letterlijk gek van worden en een bedreiging van onze gezondheid vormen? Een in vrijheid opgegroeid hert heeft een prachtig leven gehad.’

Tussen de positieve en instemmende reacties zaten ook veel haatberichten, zoals meestal als ze over vlees schreef. Iemand stelde voor de jacht op haar te openen, 's nachts in de smalle steegjes van Oxford. Ze had een lang en mooi leven in vrijheid gehad, en mocht dus zo langzamerhand wel afgeschoten worden.

Nora liet zich door die anonieme pesterijen niet van de wijs brengen. In haar jeugd werd ze veel gepest vanwege haar lengte, maar later, tijdens haar puberjaren, had ze die onzekerheid van zich afgeschud.

Sinds haar moeder haar een aantal jaren geleden de New Flying Horse had nagelaten, kon ze haar visie vertalen naar de keuken. Ze voegde de daad bij haar woorden in de foodblogs. Samen met Clarissa, de chef van de pub, gooide ze het menu om.

Zo werd voor de traditionele zondagse roast een hertenbout gebruikt in plaats van rundvlees en werden de pasteien gevuld met hertenragout. De puree en erwten werden geflankeerd door worsten die met hertenvlees gemaakt waren, net als de burgers en de curry.

Wie zou wat bestellen? En zouden haar klanten zich laten bekeren? Het waren tenslotte Engelsen.

In haar broekzak begon de fonkelnieuwe Nokia zijn riedeltje te spelen. Ze liet het gaan. Vast weer vervelend gedoe naar aanleiding van haar recente foodblog. Maar direct volgde een tweede oproep. Ze nam het ding uit haar zak en zag dat het een buitenlands nummer was.

‘Mijn naam is Jean-Michel Quinodoz.’ De man sprak Engels met een zwaar Frans accent. ‘Ik ben van de kantonnale recherche in Sion, dat ligt in Zwitserland.’

‘Ik weet waar Sion ligt,’ zei Nora.

‘Natuurlijk, mevrouw Peterelli.’

‘Mijn vader was een Zwitser.’

‘Dat is mij bekend. Ik bel u vanwege hem; Mattia Peterelli.’

Vanwege hem, herhaalde Nora in gedachten.

‘Mevrouw, ik heb hier de aangifte van vermissing uit 1975 voor me liggen.’

‘Is dit soms een grap, meneer Quinodoz?’

‘Er is niets grappigs aan, ben ik bang.’

Alweer zevenentwintig jaar geleden was haar vader niet meer teruggekomen van een tocht naar de bergen, waarvan hij er ieder jaar een of twee maakte. Nora was toen nog maar acht jaar geweest, maar toch herinnerde ze zich hoe ze door haar eigen spiegelbeeld in het raam heen toekeek hoe haar vader het plein voor de pub overstak. Hij droeg een indrukwekkende rugzak. Het duurde een paar jaar voor ze begreep waar ze toen naar had gekeken en hij de lafaard werd die zijn gezin in de steek had gelaten.

‘Is hij terecht?’ vroeg ze.

‘Pardon?’

‘Omdat u net sprak over de aangifte van vermissing.’

‘Het spijt me zeer dat ik het u over de telefoon moet vertellen, mevrouw Peterelli.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Ja, hij is terecht.’

‘Weet u het zeker?’

‘Het lichaam van uw vader is gisteren gevonden.’

‘Zijn lichaam?’ Ze sprak de woorden langzaam uit. ‘Hoe weten jullie dat het om mijn vader gaat? Na al die tijd zal er weinig van hem over zijn.’

‘Ik weet niet hoe ik dit vriendelijker kan zeggen, maar

hij is goed geconserveerd. Hij is gevonden aan de voet van de Rhône-gletsjer. Ieder jaar wordt daar een grot uit het ijs gehouwen. Arbeiders hebben zijn lichaam ontdekt. In zijn kleding werd een paspoort gevonden dat zijn identiteit bevestigt.’

Nora greep zich vast aan een tafeltje en liet zich op de bank zakken, bijna op schoot bij een bejaarde dame. Had ze haar vader al die jaren vervloekt terwijl hij op een vreselijke manier aan zijn einde was gekomen? Ze realiseerde zich dat de politieman nog steeds aan de lijn hing.

‘U zegt dat hij in het ijs gevonden is?’

‘Hij is zeer waarschijnlijk in een gletsjerspleet gevallen.’

‘Waar precies?’

‘Dat is onmogelijk te zeggen, ben ik bang. In 1975 was de gletsjer veel groter dan nu. Maar we vermoeden dat het ergens in het midden gebeurd is.’

‘Ik dacht dat u zei dat hij aan de voet van de gletsjer is gevonden?’

‘Gletsjers bewegen. Dat komt door de smeltende sneeuw in de zomers, waarna de nieuwe sneeuw vooral het bovenste deel van de ijsmassa weer laat aangroeien.’

‘U bedoelt dat hij in de loop der tijd van het midden naar het eind verplaatst is?’

‘Dat klopt.’

‘Zijn er nog meer lichamen gevonden?’

‘Nee.’ De politieman pauzeerde even. ‘Maar heeft u een reden om te veronderstellen dat hij niet alleen onderweg was?’

‘Fucking bizar,’ zei ze en ze stond op van de bank. De bejaarde dame keek haar geschokt aan.

Nora vormde met haar mond een klankloos ‘sorry’ en maakte een proostend gebaar.

‘Mevrouw Peterelli, bent u daar nog? Heeft u mijn vraag gehoord?’

Nora liep naar de oude klimroos bij de keukendeur, waar ze half verscholen voor de gasten stond.

‘Of hij alleen was of niet? Mijn vader vertrok geregeld in zijn eentje naar de bergen, ik ben hier in Engeland geboren, maar zelfs ik weet hoe gevaarlijk het kan zijn om in je eentje een gletsjer over te steken. Sommige spleten kun je niet zien omdat er een dunne brug van ijs overheen ligt en meer van dat soort gevaren. Alleen in een groep en aan een touw is het veilig, ik hoor het hem nog zeggen. Daarom kan ik nauwelijks geloven dat hij daar alleen aan de wandel was.’

Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil.

‘Mevrouw Peterelli, kunt u hiernaartoe komen?’

‘Dat komt nu erg ongelegen, eerlijk gezegd. Ik bedoel dat niet zo koud als het klinkt. Hoe dringend is het? U zei dat er een paspoort is gevonden?’

‘Inderdaad. Maar het gaat niet om identificatie. Ik zou graag willen dat u naar Sion komt vanwege een bijzondere omstandigheid die ik liever niet over de telefoon bespreek.’

‘Zoals u het formuleert klinkt het niet als een vrijblijvend verzoek.’

‘Ik vrees dat er weinig keus is. Belt u mij zodra u geland bent in Genève, dan stuur ik een taxi om u op te halen.’

Nora stak het telefoontje weer in haar zak en keek naar het terras. De eerste gerechten werden al geserveerd. Er werd aan de pasteien geroken en voorzichtig geproefd van

het braadstuk, maar dat boeide Nora matig. Van achter de keukendeur hoorde ze Clarissa orders roepen naar de bediening. Ze ging de keuken in en wachtte af tot er even tijd was om haar chef in te lichten.

‘Dit is het slechtste moment, maar ik ben bang dat ik een paar dagen weg moet. Ik kreeg net een telefoontje uit Zwitserland. Mijn vader is dood in een gletsjer aangetroffen.’

‘Weten ze zeker dat hij het is?’

Nora knikte. ‘Daar heeft hij kennelijk al die tijd sinds zijn verdwijning gelegen.’

‘Ik dacht dat hij er met een andere vrouw vandoor was gegaan?’ De kokkin schoof een opgemaakt bord onder de warmtelamp.

‘Zoiets heb ik altijd gedacht, maar misschien was er iets heel anders aan de hand.’

‘Dus je gaat naar Zwitserland?’

‘Ja. Denk je dat je het redt met de nieuwe kaart?’

Clarissa haalde haar schouders op. ‘Met een experiment weet je het maar nooit, maar ik doe mijn best.’